

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANDREI CRITEANUL, sfânt

Canonul cel Mare / sfântul Andrei Criteanu. - Galați :
Egumenița, 2020

ISBN 978-606-550-385-4

Sfântul Andrei Criteanul

CANONUL CEL MARE

CANONUL CEL MARE

*Alcătuire a celui întru Sfinți
Părintelui nostru Andrei Criteanul*

Joi, în a cincea săptămînă a Sfîntului și Marelui Post, se toacă la al patrulea ceas din noapte și, adunîndu-se frații în biserică, preotul face începutul după obicei și se zice:

Împărate ceresc... Sfinte Dumnezeule... Preasfintă Treime... Tatăl nostru... Doamne, miluiește (de 12 ori) Slavă... Si acum... Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și cei doi Psalmi, al 19-lea și al 20-lea. Si troparele cele obișnuite. Apoi ecenia, și după aceasta zicem cei șase Psalmi. Si după Psalmi, se cîntă Aliluia și Treimicele glasului. Si se citește Catisma a opta. Apoi sedelnele din Octoih. Si se citește viața Cuvioasei Maria Egipteanca, în două stări. Apoi Psalmul 50. Cîntările lui Moisi: Să cîntăm Domnului... nu se cîntă, ci îndată se începe Canonul Mare, care se zice rar, cu glas umilit și cu inimă înfrîntă, făcînd la fiecare tropar cîte 3 închinăciuni.

Cîntarea întîi

Irmos, Glas 6:

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mîntuire. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi slăvi pe El, Dumnezeul Părintelui meu, și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a proslăvit. (de două ori)

Pripeală: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

De unde voi începe a plînge faptele vietii mele celei ticăloase? Ce începere voi pune, Hristoase, acestei tînguiri de acum? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greșelilor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Si te părăsește de acum de dobitocia cea mai dinainte și du lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Rîvnind neascultării lui Adam celui întîi zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, și de Împărăția cea vecuitoare, și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintîi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar, că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală mîncare dobitocească.

Canonul cel Mare

În locul Evei celei simțite, făcutu-s-a mie Evă înțelegătoare cugetul cel cu poftă trupească, arătîndu-mi cele dulci și gustînd pururea din băutura cea amară.

După dreptate s-a lepădat Adam din Edem, nepăzind o poruncă a Ta, Mîntuitorule; dar eu ce voi pătimi, nebăgînd seamă totdeauna de cuvintele Tale cele de viață?

Covîrșind eu uciderea lui Cain, de bunăvoie m-am făcut ucigaș conștiinței sufletului, hrânindu-mi trupul și oștind asupra lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Avel. Daruri primite nu Ti-am adus Tie niciodată, nici fapte Dumneziești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Precum Cain, aşa și noi, ticăloase suflete, am adus fapte spurcate Făcătorului tuturor, și jertfă cu prihană, și viață netrebnică; pentru acestea ne-am și osîndit dimpreună.

Ziditorule, făcînd lutul viu, ai pus întru mine trup și oase, și suflare și viață; ci, o, Făcătorul meu, Izbăvitorul meu și Judecătorule, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Tie, Mîntuitorule, păcatele pe care le-am făcut și rănile sufletului și ale trupului meu, care tîlhărește mi-au pus mie asupră cugetele cele ucigătoare din lăuntru.

De am și greșit, Mîntuitorule, dar știu că ești Iubitor de oameni; bați cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plînge îl vezi și alergi ca un Părinte, chemînd pe cel curvar.

Pe mine, cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mîntuitorule, măcar la bătrînețe nu mă lepăda în iad deșert; ci mai înainte de sfîrșit, ca un Iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Eu sănț cel căzut între tîlhari, în cugetele mele; cu totul sănț rănit acum de dînsele, umplut de bube; ci Tu Însuți, venind de față, Hristoase Mîntuitorule, vindecă-mă.

Preotul, văzîndu-mă mai înainte, m-a trecut, și levitul, văzîndu-mă gol întru răutăți, nu m-a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de față, miluieste-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de asupra mea lanțul

Canonul cel Mare

cel greu al păcatului, și ca un Milostiv dă-mi lacrimi de umilință.

Vremea este a pocăinței, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului și ca un Milostiv dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu mă urăști, Mîntuitorule, să nu mă lepezi de la fața Ta; ridică de asupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca un Milostiv dă-mi iertare greșelilor.

Alunecările mele cele de voie, și cele fără de voie Mîntuitorule, cele vădite, și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, toate iertîndu-le ca un Dumnezeu, milostivește-te, și mă mîntuieste.

Din tinerețe, Mîntuitorule, poruncile Tale le-am lepădat, și mi-am trecut toată viața cu poftă, neîngrijindu-mă și lenevindu-mă; pentru aceasta strig Tie, Mîntuitorule: măcar la sfîrșit mîntuieste-mă.

Bogăția sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sănț de bunătățile binecredincioși, și flămînzind, strig: Dătătorule de milă, apucînd Tu înainte, îndură-Te de mine.

Înaintea Ta cad, Iisuse; greșit-am Ție, mi-
lostivește-Te spre mine. Ridică deasupra mea
lanțul cel greu al păcatului, și ca un Milostiv
dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la judecată, vădind
faptele mele, iscindind cuvintele, și îndrep-
tind pornirile; ci cu îndurările Tale trecînd cu
vederea răutățile mele, mîntuiește-mă, Atot-
puternice.

**Alt canon, al Cuvioasei Maicii noastre
Maria Egipteanca, al cărui acrostich în
grecește este: Cuvioasă Marie, tu ne ajută.**

Priegală: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Tu-mi dă Darul luminător, din osîrdia Ta
cea Dumnezeiască de sus, ca să scap de întu-
nericul patimilor, și să laud cu osîrdie faptele
vieții tale cele frumoase, Marie.

Priegală: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Plecîndu-te Dumnezeieștilor legi ale lui
Hristos, către Dînsul ai mers, lăsînd porniri-

le desfătărilor cele neoprite, și toată fapta cea
bună foarte cu cucernicie, ca pe una ai săvîrșit.

Priegală: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Cu rugăciunile tale, Andrei, izbăvește-ne
de patimile cele fără de cinste, și ne arată pă-
raști acum Împăratiei lui Hristos, pe noi cei ce
te lăudăm pe tine, slăvite, cu credință și cu
dragoste, rugămu-ne.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, Al Treimii:

Treime mai presus de ființă, Căreia ne în-
chinăm întru Unime, ridică deasupra mea
lanțul cel greu al păcatului, și ca o Milostivă,
dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Al Născătoarei:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și fo-
lositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de-
asupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca
o Stăpînă Curată, mă primește pe mine, cel ce
mă pocăiesc.

Și iarăși se cîntă, într-amîndouă stranele,

Irmosul: *Ajutor și acoperitor...*

Cîntarea a doua

Irmos:

Ia aminte, Cerule, și voi grăi și voi lăuda pe Hristos, Care a venit din Fecioară cu trup. (de două ori)

Pripeală: *Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.*

Ia aminte Cerule, și voi grăi; pămîntule, primește în urechi gasul celui ce se pocăiește lui Dumnezeu și-L laudă pe Dînsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mîntuitorul meu, cu ochiul Tău cel blînd și îmi primește mărturisirea mea cea călduroasă.

Greșit-am mai mult decât toți oamenii, singur am greșit Ție; ci Te îndură, Mîntuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Vîforul răutăților m-a cuprins, Milostive Doamne; ci, ca lui Petru, tinde-mi și mie mâna Ta.

Lacrimile curvei, Îndurate, și eu le vârs înaintea Ta; milostivește-Te spre mine, Mîntuitorule, cu milostivirea Ta.

Întunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu dulcețile patimilor și cu totul toată mintea tărînă mi-am făcut.

Canonul cel Mare

Ruptu-mi-am acum veșmîntul cel dintîi, pe care mi l-a țesut mie Ziditorul din început, și pentru aceasta zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am cu haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfătuirea, și mă rușinez.

Căutat-am spre frumusețea pomului, și mi s-a amăgit mintea, și acum zac gol și mă rușinez.

Lucrat-au pe spatele meu toți începătorii răutăților, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumusețea cea întîi zidită și buna mea cuviință, și acum zac gol și mă rușinez.

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul și mie, golindu-mă de haina cea dintîi țesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sînt cu îmbrăcăminte de rușine ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din bună voia mea.

Îmbrăcatu-m-am urît cu haină împistrită și sîngerată, prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.